

paa, at for to Aar siden indtog det ærede Medlem paa meget væsentlige Punkter en modsat Stilling af den, han nu indtager. Det ærede Medlem stod den Gang meget anerkendende overfor vore Opdragelsesanstalter, udtalte sig rosende om dem og anførte som et Eksempel, at Landerupgaard kunde i sine Tabeller opvise et Procenttal af 83 af Plejebørnene, som var naaet ind paa hæderlige og respektable Veje. Han jævntørte det med engelske Forhold og kaldte det et smukt Resultat. Det ærede Medlem holdt den Gang paa store Anstalter; han holdt paa, at Værgeraadene endog skulde vænne sig til at skride haardt og rapt ind og tage Børn fra Forældrene. Min Stilling var modsat i mange af disse Punkter. Jeg var meget bange for, at Værgeraadene skulde komme ind paa ved enhver Lejlighed at gribe ind og opløse et Hjem i Stedet for at prøve at bygge Hjemmet op — det er dog Hovedopgaven.

Dette, at man faar et meget forskelligt Indtryk, kan jeg ogsaa illustrere ved, at selve Hjemmet „Hebron“ for to Aar siden fik Skudsmaal som meget prisværdigt af en Undersøger, der staar det ærede Medlem meget nær, nemlig Redaktøren af det socialdemokratiske Blad i Holstebro. Han har for to Aar siden været ude paa en Inspektionsrejse — der er jo ikke noget i, at man tager ind saadant et Sted for at se det, naar man blot ikke kommer som Overforhører eller Overdommer. Jeg sagde i Fjor fra denne Plads, at jeg vilde bede om, at man, samtidig med at man var opmærksom paa vore Plejehjem og Opdragelsesanstalter, var nøjeregnende med, om man vidste fuld Besked, inden man skred til Anklage. Det er nemlig ingen Spørg for en Mand eller en Kvinde i en ansvarsfuld Stilling at blive tiltrukket og trukket gennem Rendestenen, den Skade er næsten ikke til at faa oprettet paa saadan en Plads. Og da nikkede det ærede Medlem fra Aarhus, som sad lige foran mig, til denne Udtalelse og bifaldt den altsaa. — Hans ærede Kollega fra Holstebro var der for to Aar siden, undersøgte Hjemmet og fik de bedste Indtryk. Jeg maa nok læse et Par Linier op: „Vi forlode Børnehjemmet med Indtryk af den store, vanskelige Gerning, der blev udøvet. Det faldt ikke ud til Fru Bransholms Forklejnelse, om vi end ikke dele hendes Opfattelse af Pryglens Mission i Opdragelsens Tjeneste. Der maa faktiske Kendsgerninger til, forinden man kan bryde Staven over dette Arbejde, der ikke kan maales med en almindelig

Alen. Og det maa bemærkes, at der fra Børnehjemmet er udsendt ca. 50 Piger i tjenende Stillinger, hvoraf en stor Del finder sig her paa Egnen. Man har aldrig hørt disse beklage sig over Opholdet i Børnehjemmet, men man véd, at der hver Søndag er en Del hjemme paa Besøg, og det er en god anbefaling“.

Jeg nævner blot dette for at illustrere, hvor let man fælder en forhatet Dom i saa vanskelige Sager, som her ere paa Bane. Der hører mangeaarig Erfaring til at bedømme dem og ikke saa lidt Forsigtighed og psykologisk Indsigt til at forstaa dem rigtigt. Man kommer let til at forhaste sig. Dermed vil jeg ingenlunde have sagt, hvad jeg ogsaa understregede før, at der ikke var noget at rette. Jeg har selv det Indtryk, at Maaden, det tages paa paa „Hebron“, er for haardhændet. Forstanderinden er vist en streng Kvinde mod sig selv og streng mod andre, altsaa pligtopyldende i den Forstand, men mangler derimod Evnen — saa vidt jeg kan forstaa — til at bære over med de smaa Ting. Det er maaske det samme, som Mortensen, som vi i Fjor talte om, manglede. Men Evnen til at bære over og tilgive er lige saa vigtig for en Opdrager som Evnen til at gribe ind med fast Haand. Der er vist meget at rette. Men hvad det angaar, maa vi jo afvente de egentlige officielle Undersøgelser. Man tør jo ikke bygge paa private Undersøgelser, og endnu mindre paa, hvad der fortællendes hist og her i Ny og Næ.

Jeg skal nu lade hele dette store Spørgsmaal om Realiteten og Berettigelsen af Angrebene ligge. Jeg har her kun villet illustrere, hvor vanskeligt det er at komme til Bunds i den Slags Ting, og skal gaa over til at gøre nogle almindelige Bemærkninger, som det ærede Medlems Udtalelser her i Salen, gennem Pressen og ved offentlige Møder give mig Anledning til. Jeg har fulgt denne Sag med megen Interesse og Opmærksomhed, fordi jeg staaar denne Sag saa nær, og fordi jeg saa nødvendig vil have nogen som helst Forstyrrelse bragt ind i det Arbejde, der udføres under meget vanskelige Kaar. Jeg vil saa nødvendig have Sten lagt i Vejen for, at Børnelovens Virkninger kunne træde ud i Livet saa smukt og godt, som Forholdene kunne tillade det.

Vi begyndte jo ikke, da vi vedtog Børneloven her, paa bar Bund. Der stod jo allerede den Gang og havde staaet gennem et helt Slægtled en stor Kreds af private Medarbejdere overfor den Sag at